

Filippus levererade en ambulans till sjukhus i Ukraina:

”Tårarna rann när de fick se den”

Rune Grafström är en av nio från Ukrainahjälpen Filippus som under hösten åkte med en hjälpsändning till Ukraina. Den här gången hade de förutom en fullastad buss och lastbil även en ambulans med sig. Efter ett tidigare besök på ett sjukhus i Ukraina bestämde sig Rune när han såg att de hade en gammal rysk skåpbil med en masonitlåda som ambulans. Han skulle hitta en ny ambulans åt dem och nu äntligen kunde den levereras. När vi ringer upp Rune Grafström har det gått några dagar sedan han var i Ukraina och nu kör han lastbil genom Norge. Känslan

av stunden när de till slut kunde lämna över ambulansen sitter dock fortfarande kvar. – Det var ett väldigt fint ögonblick, förklarar han. På plats hade han gömt sig själv och ambulansen bakom ett hus för att sedan köra fram och överraska alla. – De kunde inte tro sina ögon och tårarna rann när de till slut fick se den berättar Rune. Han fick höra att många lovar saker som inte blir av så att när ambulansen dök upp var det viktigt för dem. Totalt kommer den att tjäna 6000 personer på en radie om tre mil. – Jag fick ingen ro i kroppen och jag visste att jag var tvungen att göra något, berättar Rune. I Hälsingland hittade han två ambulanser. En att restaurera och en andra att ta reservdelar från. Efter mycket slit, och hjälp från ettorna och läraren Hans-Roland Sundström på Praktiska

gymnasiet i Örnsköldsvik, blev den dock snart redo att levereras till Ukraina. – De ska ha ett stort tack för allt de gjort för att hjälpa till, fortsätter han. Rune Grafström i Nordingrå har varit aktiv i den ideella organisationen de senaste fem åren. – Jag har länge varit vän med de som startade stiftelsen, men jag valde att gå med när jag visste att jag kunde hjälpa dem till hundra procent, fortsätter Rune Grafström. Det ideella arbetet med Filippus ligger Rune Grafström varmt om hjärtat. Bland annat har han tidigare skaffat fram en brandbil. (se medlemsbladet 2013/3) – Det vi gör är en droppe i havet, men jag tror att det är viktigt att man gör det man kan för att hjälpa andra, säger han. Det är en märkbart röd Rune Grafström som pratar. – Det här är verkligen en hjärtefråga för mig.

Den här resan blev den 111é i ordningen och den 78 för Bertil Sjöström som är resesamordnare, ”Det känns bra att kunna hjälpa till och man får perspektiv på tillvaron genom sitt engagemang man ser att det finns ett stort behov och ser vilka kontraster mot hur vi i Sverige har det.” han avslutar med orden ”Man kan inte hjälpa alla, men man kan hjälpa någon”.

Hanna Persson och Peter Forsell
Örnsköldsviks allehanda

Louise på barnhemmet.

Hon åkte ner med oss för att vara volontär och därefter hem 6 veckor senare. / Filippus.

I västra Ukraina, cirka 10 mil ifrån den polska gränsen ligger en stad som heter Novovolynsk. Stadens befolkning liknar Örnsköldsviks i storlek, och förr i tiden livnärdes den främst på kolgruvorna strax utanför stadskärnan. När kolgruvorna plötsligt stängde blev en stor del av stadens befolkning arbetslösa. Många fick det tufft och föll in i alkohol- och drogmissbruk. Några vänliga människor i en pingstförsamling i staden såg hur hårt barnen drabbades och agerade. De hyrde en lokal dit de kunde ta barnen, värma dem, ge dem mat, och berätta för dem om Jesus. De märkte snabbt hur mycket detta betydde för barnen, och hur avgörande det blev för deras liv. Idag, femton år senare, bor 25 fosterbarn mellan 6 till 17 år i huset som nu är deras eget. Åren har varit tuffa ekonomiskt, och de så-

ger själva att det är ett under att de klarat sig. De har sin far i himlen att tacka för allt. Barnhemmets historia är helt makalös, och jag skulle gärna återge den om jag kunnat. Men jag rekommenderar att ni åker ned och låter föreståndarinnan Lillian berätta den personligen istället. Igenom Filippus kontakt fick jag möjligheten att åka ner och hjälpa dem i 6 veckor denna höst. Innan jag för hade jag ingen aning om vad jag skulle förvänta mig av så lång tid på ett barnhem i Ukraina, men direkt jag fick frågan kände jag i mitt hjärta att detta var något jag ville göra. Man slås på en gång av den kärleksfulla atmosfär som råder mellan de fyra väggarna.

Det är klart barnen skriker, bråkar och brottas med varandra, såsom barn och syskon gör. Men de är alltid snabba till att dela med sig till varandra av vad de fått. Varje morgon och kväll samlas de i en ring på golvet och tackar Gud för dagen, för maten, för varandra, och ber om välsignelse över deras föräldrar. Snabbt förstod jag att jag aldrig kunnat göra denna resa om vi inte haft samma Gud. Jag kunde inte förstå ett ord om vad som sades runt omkring mig, men på något sätt så kunde jag förstå ändå, eftersom vi alla var syskon.

